

הרטמן פון־אואה: גריגוריוס, החוטא הטוב

באקוויטאניה מלך נסיך שאשתו נפטרה בלדתה תאור־
מים, בן ובת. במלאות לילדים עשר שנים חלה הנסיך
במחלה אנושה. כאשר חש במותו הקרב, קרא לילדיו
על־מנת להיפרד מהם. התאומים נעצבו מאד, והחלו
לבכות.

את פניך לזר תאיר.
לעצת נבונים הקשב,
וזנח קירבתו של הפסיל.
ראשונה לכל המצוות
אהבת אלוהים תמימה.
את שרביט השלטון תשא
ברוח צדקה ומשפט,
כאשר ציוה הבורא.
את שלום נשמתי ואת שלום
אחותך בידיך אפקיד.
חייב אתה לטפחה
ולנהוג בה כאח אוהב;
ואז אלוהי השמים,
אשר לחסדו אצפה,
יעניק לכם ברכתו".
אמר— ונפח נשמתו,
ונפשו נטשה את הגוף.
קוננו נשים וגברים
וערכו לו תפילת־אשכבה
כראוי לנסיך מפואר.
נשארו השנים עכשיו
— ילדים ענוגים ורפים —
יתומים מאב ומאם!
והנער עמס על שכמו
את נטל גידול האחות,

בראותו את בכי תאומיו
פתח ואמר אל בנו:
"מדוע תבכה, ילדי? —
אתה יורש את ארצי,
את כבודי הנישא והרם.
אבל לבבי חרד
לגורל אחותך היפה;
וצר לי מאד מאד —
אך אין טעם עכשיו לקונן
על עוון מחדלי העבר —
שבכל הימים שחלפו,
לא היטבתי יותר לטפחה,
כחובה המוטלת על אב".
הוא נטל בידיו את ידיו
ילדיו השנים ושח:
"הבן היקיר לי, הקשב.
נצור בלבבך את דברי
אביך האחרונים.
היה נאמן וישר,
תמים ונדיב ועניו.
גיבור — וחנון ורחום.
והיו מידותיך נאות;
התיצב בפני התקיף,
והטה חסדך לאביון.
שארי־בשרך יהיו
קרובים ללבבך, וגם

המגיע להם, בעיניו).
 שהרי עינו צרה
 באשרם של בני-האדם,
 וזאת דרכו : לארוב,
 ולפגוע תמיד בטוב.
 גם הפעם חיבל תחבולה
 כיצד לגזול מן השנים
 את האושר ואת הכבוד
 ואת שמחתם להמיר
 ביגון ואסון ממאיר.
 הוא פיתה את האח הטוב
 להגביר את מידת חיבתו
 אל מעבר לגבול המותר,
 את תחושת הקירבה התמה
 להפוך לריגשת-שגיון.
 כל אלה חברו יחדיו
 לסחרר את חושיו של הנער :
 אהבת לבבו הברה
 שני לה : חן האחות ;
 שלישית : ערמת השטן ;
 ונוספה רביעית כבת-ברית,
 תמימות-נעוריו – למשחית :
 ויצרו אז תקף עליו
 בחיק אחותו לשכב.
 אויה, אדון אלוהים,
 ערמתו של כלב-השואל
 מדיחה את הגבר לחטא !
 מדוע נתת רשות
 לשטן להכפיש בחרפה
 את אותו היצור הסובל,
 שנברא בדמותו של האל ?

(עברית : אברהם הוס)

ועמל במיטב כוחו
 כאשר גדר לאביו
 לספק צרכיה כולם
 בכל אוגו והוגו,
 במלבוש, מאכל ומשקה.
 היו השנים קשורים
 בקשרי אחנה ורעות
 ורק לפרקים נדירים
 היו דרכיהם נפרדות.
 וישבו בכפיפה אחת,
 האח בצד האחות.
 (וייטב לשניהם עד מאד).
 יחדיו סעדו את לבם
 ואף בלילות ניצבה
 מיטתו ליד מיטתה.
 ראוי להעיד בשבועה,
 כי אכן נהג בה כמות
 שחייב באחות אהובה
 לנהוג האח האוהב.
 ורבה עוד יותר היתה
 החיבה שרחשה כלפיו.
 ברוב אושר חיו יחדיו.

 ראה השטן המשטין
 – האסור בעוזן קנאתו
 ורבה-לבבו הרשע
 בקצות-ירפתי-שואל –
 את האושר ואת השלנה,
 ויחרה לו מאד מאד
 לחזות בכבודם, כי רב.
 (מעבר לשיעור הראוי,